

Z lásky k Ježíškovi

Je po Novém roce a v Charitě dávají dohromady skupinky, které se vydají na Tříkrálovou sbírku. Kamil mezi nimi po sedmiletém nepřetržitém koledování chybí.

„Proč letos nepjijdeš?“ ptá se ho paní Chalupová, která chození po městě organizuje.

„Jsem už na to velký,“ odpovídá sedmák, „patřím do jiné kategorie.“

„Koledují starší holky a kluci, než jsi ty,“ namítá posmutněle žena.

Kamil na to už neříká nic. V duchu si však musí přiznat, že věk není pravý důvod jeho neúčasti. Nechce se mu. Netouží se vydat do ulic, kde ho čeká zima. Několikrát už zažil zmrzlé ruce i ledové prsty na nohách. Ví, jak je únavné chodit dům od domu až do setmění. Sám sobě se omlouvá: ať si to zkusí zase jindy, já jsem se už nachodil dost.

Jeho bratříček Filípek by šel koledovat hned. Nosí po bytě na hlavě korunu a volá: „Já jsem král.“ Jsou mu však teprve 3 roky a ještě používá dudlík. Marně mu rodiče vysvětlují, že už je velký a bude mít křivé zuby. Nechce poslechnout a nejdnou se kvůli tomu i vzteče.

Navečer se chystá celá rodina do kostela na sviatou. Filípek propašuje pod bundičkou dudlík a stojí u dveří vypravený ze všech nejdříve.

„Že máš dudlík?“ ptá se maminka, která tuší, co vězí za rychlostí v oblékání.

Chlapec stiskne rty a otočí se do kouta. Tatínek jenom povzdychne, ale neřeší to. Nechce přijít pozdě do kostela. Sotva se rodina usadí v chrámě do lavice, tak má chlapec dudlík v puse. Ví, že tady o něj nepjijde. Snáší povzdech rodičů, nevadí mu zamračený pohled sestry Anežky, která sedí vedle něho. K oltáři se však nedívá. Ministrantem ministrantem nebudeš.“

Po skončení bohoslužby jdou rodiče s dětmi k betlému. Přibíhá Kamil a kupodivu bratříčkovi nenadáva. Bere si ho stranou a šeptá mu do ucha: „Podívej se! Ježíšek je malíčkový a nemá dundana. Dej mu ho. Ty už jsi skoro ministrant a dundana se k tobě nehodí.“

Filípek sevře rty, aby o dudlík nepřišel. Zároveň však zvedl ruce, aby ho bráška zvedl a viděl na jesličky. Kamil mu domlouvá: „Dej dundana Ježíšovi. Bez dudlíku bude plakat.“

Filípek natahuje ručky k jesličkám. Kamil ho drží tak, aby k nim dosáhl. Chlapec si vytahuje dudlík z pusy a pokládá jej vedle hlavičky Ježíška.“

Doma o dudlíku nemluví. Druhý den několikrát pronese, že dal dundana Ježíškovi.

Všichni ho chválí a obdivují. Také Kamil hodnotí, že to bráška udělal z lásky k Ježíškovi. Ale zároveň se před ním stydí.

O víkendu je sychravo a polétává sníh. Ale Kamil přesto doplňuje jednu ze skupinek koledníků. Z lásky k Ježíškovi – tak jako Filípek.

JAHEN JOSEF JANŠTA

DIECÉZNÍ FINÁLE ministrantské vědomostní soutěže

V průběhu roku 2024 měli ministranti brněnské diecéze soutěžit ve svých znalostech. Každé děkanství pro ně uspořádalo celkem čtyři soutěžní kola, z nichž se nakonec do diecézního finále probojovalo devět šikovných ministrantů a jedna ministrantka.

Rozdělení do dvou věkových kategorií soutěžili ve třech disciplínách, přičemž se poměřovali ve svých znalostech liturgie, církevní hierarchie, biblických reálií apod.

Každý finalista si odnesl drobnou odměnu za svou snahu a vítězové z blanenského (Tomáš Mrázek) a žďárského (Jakub Víteček) děkanství si jistě užili pozvání otce biskupa Pavla Konzubla na chutný oběd ve francouzské restauraci. Jak myslíte, že jim chutnala žabí stehýnka? V každém případě všem finalistům blahopřejeme a vítězům dvakrát!

FRANTIŠEK KROUTIL
diecézní vedoucí ministrantů

Foto: Archiv Františka Kroudila

LITUJI, PANE REŽISÉRE, ALE V NEDĚLI MUSÍM DO KOSTELA

Kdyby se Jan Neruda narodil o 100 let později, možná by v jedné ze svých slavných Malostranských povídek vyprávěl o Josefu Kemrovi. Tenhle vynikající filmový a divadelní herec z dob našich prarodičů (1922–1995) se totiž čas-to procházel ve svém typickém rozevlátém plášti, kloboučkem do čela a kulatými brýlemi uličkami staré Prahy, nejčastěji Malou Stranou, kde také v ulici po Nerudovi pojmenované bydlel. Jeli-li ho potkal, velkou ctí, že se tak stalo.

Shodou okolností se jednou takovou postavou stal, když si ji ve zfilmovaných Povídkách malostranských zahrál. Nastala přitom drobná epizoda, která však výmluvně charakterizuje celý Kemrovův život. Režisér Pavel Háša, který tenhle film točil, požadoval, aby se točilo i v neděli. S tím si ale na Josefa Kemra nepřišel. Vlídne a zdvořile, leč také naprosto jednoznačně mu odpověděl: „Lituji, pane režisére, ale v neděli musím do kostela...“ Uvážíme-li, že to bylo v roce 1984, ještě za dob komunistické totality, byla to odpověď sice prostá, ale hodně neobvyklá a netypická. A takový byl i život tohoto herce.

Jiný režisér, Otomar Krejča, který s ním někdy cestoval, mu radil: „Poslyšte, proč pokaždé smekáte, když jedete kolem kaple? Dělejte to aspoň nějak nenápadně, tajně, takhle mi komplikujete možnost, abych vás angažoval.“ Ani on však nepochodil...

Zmíněnými pražskými uličkami chodíval nejčastěji na dvě místa, či řečeno poeticky, jak je hercům blízké, na dvě míst. Do divadel a do kostelů. Z těch divadel to byla nejčastěji Zlatá kaplička, alias Národní divadlo, kde vystupoval na jevišti 30 let (až do své smrti) a Městská divadla pražská, kde hrál předtím 15 let. V kostele ho lidé potkávali třeba přímo v katedrále sv. Víta, což mohl potvrdit i já, když jsem ho tam několikrát zahlédl. Jako kluk také v nejednom pražském kostele ministroval.

Divadelních a filmových rolí, které ztvárnil, bylo bezpočet. Většinou to byli nenápadní a prostí lidé, jako on sám. Na každou roli se pečlivě a svědomitě připravil, doslova se do ní vžil. Za to mu už komunisté nabízeli své vysoké počty, které však

vždy odmítal, nechtěje s nimi mít nic společného. Až po listopadu '89 přijal Cenu Thálie (2 roky před smrtí) za celoživotní mistrovství, protože ta mu opravdu náležela jako málokomu jinému.

V památné listopadové manifestaci v Praze na Letenské pláni před statisíci lidí (25. listopadu 1989) vystoupil s krátkým projevem, který zakončil slovy sv. Pavla: „Je-li s námi Bůh, kdo proti nám?“

Řada jeho kolegů, herců či jiných známých osobností na něj s velkou úctou vzpomíná dodnes. Miroslav Horníček (také už je na věčnosti) o něm řekl: „Byl to herec z Boží milosti. Tenhle termín byl vázán se jmény císařů a králů a zdánlivě se nehodí k povolání tak světskému, jako je herectví. Ale neváhám ho připojit ke jménu Josefa Kemra. Myslím, že to bylo spojeno s hlubokým lidstvem jeho projevu, s darem vyjadřovat a zobrazovat lidství v jeho nejčistší podobě a v plné hloubce. Vzpomínám na naše četná setkání, která byla vždycky provázena jeho opravdovou a hlubokou vírou...“

Dodávat k Josefu Kemrovi už asi není co, byť by se toho dalo napsat ještě mnoho. Uvidíte-li v televizi nějaký starší film, kde hraje, podívejte se na něj, nebude to ztráta času.

Snad ještě pár slov písničky, kterou sám nazpíval:

*Jsem starý klaun, pán z Nemanic
a v erbu svém já nemám nic,
mě falešný brak netěší,
prýč z pozlacenou veteší.
Co hlavně já chci mít, čistý štít...*

OTEC JIŘÍ BARHOŇ

TY NEJDEŠ
V NEDĚLI DO
KOSTELA ?!

Foto: garrey - Adobe stock